

Sygnatura akt VI Ka 623/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **4 października 2019** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący sędzia Grażyna Tokarczyk

Protokolant Aleksandra Pawłowska

przy udziale Katarzyny Szoltysik Prokuratora Prokuratury Rejonowa G. w G.

po rozpoznaniu w dniu 4 października 2019 r.

sprawy **G. K.** ur. (...) w K.

syna C. i N.

oskarżonego z art. 270 § 1 kk, art. 78 pkt 1 ustawy z dn. 11.03.2004 r. o ochronie zdrowia zwierząt i zwalczaniu chorób zakaźnych

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 4 lutego 2019 r. sygnatura akt IX K 810/17

na podstawie art. 437 kpk, art. 634 kpk, art. 624 § 1 kpk, art. 104 § 1 pkt. 7 kpw, art. 119 § 2 kpw

1. uchyła zaskarżony wyrok w punkcie 7 i na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 kpw umarza postępowanie karne wobec G. K. o popełnione w dniach 15 czerwca 2016 roku i 6 lipca 2016 roku wykroczenia z art. 30 ustęp 1 ustawy z dnia 18 grudnia 2003 roku o zakładach leczniczych dla zwierząt, a kosztami postępowania w tym zakresie obciąża Skarb Państwa;
2. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 10 w ten sposób, że ustala wysokość opłaty za I instancję na kwotę 300 zł (trzysta złotych);
3. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
4. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. P. (1) kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych i sześćdziesiąt groszy) obejmującą kwotę 96,60 zł (dziewięćdziesiąt sześć złotych i sześćdziesiąt groszy) podatku VAT, tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;
5. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 20 zł (dwadzieścia złotych), w pozostałej części wydatkami obciąża Skarb Państwa, a nadto obciąża oskarżonego opłatą za II instancję w kwocie 300 zł (trzysta złotych).

sygn. akt VI Ka 623/19

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Gliwicach wyrokiem z 4 lutego 2019 roku w sprawie IX K 810/17 rozpoznając sprawę G. K. orzekł, że:

1. oskarżonego G. K. uznaje za winnego tego, że:

- w dniu 15 grudnia 2010 roku w K. w celu użycia za autentyczny podrobił dokument w postaci zaświadczenia o szczepieniu przeciwko wściekliźnie psa należącego do J. G., oznaczony przez niego numerem (...), poprzez wypisanie treści druku zaświadczenia, opieczątowanie go pieczętą imienną lekarza weterynarii J.

M. S. wraz z numerem prawa wykonywania zawodu oraz nakreślenie nieczytelnego podpisu w postaci parafki na naniesionym odwzorowaniu pieczęci, to jest występku z art. 270 § 1 kk,

- w dniu 15 grudnia 2011 roku w K. w celu użycia za autentyczny podrobił dokument w postaci zaświadczenia o szczepieniu przeciwko wściekliźnie psa należącego do J. G., oznaczony przez niego numerem(...), poprzez wypisanie treści druku zaświadczenia, opieczątowanie go pieczętą imienną lekarza weterynarii J. P. wraz z numerem prawa wykonywania zawodu oraz nakreślenie nieczytelnego podpisu

w postaci parafki na naniesionym odwzorowaniu pieczęci, to jest występku z art. 270 § 1 kk,

- w dniu 17 grudnia 2012 roku w K. w celu użycia za autentyczny podrobił dokument w postaci zaświadczenia o szczepieniu przeciwko wściekliźnie psa należącego do J. G., oznaczony przez niego numerem (...), poprzez wypisanie treści druku zaświadczenia, opieczątowanie go pieczętą imienną lekarza weterynarii J. P. wraz z numerem prawa wykonywania zawodu oraz nakreślenie nieczytelnego podpisu

w postaci parafki na naniesionym odwzorowaniu pieczęci, to jest występku z art. 270 § 1 kk,

- w dniu 28 grudnia 2013 roku w K. w celu użycia za autentyczny podrobił dokument w postaci zaświadczenia o szczepieniu przeciwko wściekliźnie psa należącego do J. G., oznaczony przez niego numerem(...), poprzez wypisanie treści druku zaświadczenia, opieczątowanie go pieczętą imienną lekarza weterynarii M. C. wraz z numerem prawa wykonywania zawodu oraz nakreślenie nieczytelnego podpisu

w postaci parafki na naniesionym odwzorowaniu pieczęci, to jest występku z art. 270 § 1 kk

i za przypisane mu występkę, na mocy art. 37a kk w związku z art. 270 § 1 kk i art. 34 § 1

i 1a punkt 1 kk i art. 35 § 1 kk, skazuje go na kary po 6 (sześć) miesięcy ograniczenia wolności polegające na obowiązku wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin miesięcznie;

2. oskarżonego uznaje za winnego tego, że:

- w dniu 17 sierpnia 2015 roku w K. w celu użycia za autentyczny podrobił dokument w postaci zaświadczenia o szczepieniu przeciwko wściekliźnie kota należącego do M. P. (2) poprzez wypisanie treści druku zaświadczenia, opieczątowanie go pieczętą imienną lekarza weterynarii B. K. wraz z numerem prawa wykonywania zawodu oraz nakreślenie nieczytelnego podpisu w postaci parafki na naniesionym odwzorowaniu pieczęci, to jest występku z art. 270 § 1 kk,

- w dniu 5 grudnia 2015 roku w K. w celu użycia za autentyczny podrobił dokument w postaci zaświadczenia o szczepieniu przeciwko wściekliźnie psa należącego do J. G. poprzez wypisanie treści druku zaświadczenia, opieczątowanie go pieczętą imienną lekarza weterynarii T. W. wraz z numerem prawa wykonywania zawodu oraz nakreślenie nieczytelnego podpisu w postaci parafki na naniesionym odwzorowaniu pieczęci, to jest występku z art. 270 § 1 kk,

przy czym przyjmuje, że oskarżony działał w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem takiej samej sposobności i za to na mocy art. 37a kk w związku z art. 270 § 1 kk i art. 34 § 1 i 1a punkt 1 kk i art. 35 § 1 kk przy zastosowaniu art. 91 § 1 kk skazuje go na jedną karę – 10 (dziesięciu) miesięcy ograniczenia wolności polegającą na obowiązku wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin miesięcznie;

3. na mocy art. 91 § 2 kk w związku z art. 86 § 1 kk łączy wyżej orzeczone wobec oskarżonego kary i orzeka wobec niego karę łączną 2 (dwóch) lat ograniczenia wolności polegającą na obowiązku wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin miesięcznie;

4. na mocy art. 34 § 3 kk w związku z art. 39 punkt 7 kk orzeka wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w wysokości 2000 (dwóch tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

5. na mocy art. 41 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu wykonywania zawodu technika weterynarii na okres 2 (dwóch) lat;

6. na mocy art. 44 § 1 kk orzeka przepadek przedmiotów pochodzących bezpośrednio z przestępstw w postaci zaświadczeń o szczepieniu zwierząt przeciwko wściekliznie datowanych na: 5 grudnia 2015 roku (k.58), 28 grudnia 2013 roku (k.74), 17 grudnia 2012 roku (k.74), 15 grudnia 2011 roku (k.74), 15 grudnia 2010 roku (k.74) oraz 17 sierpnia 2015 roku (k.93);

7. oskarżonego uznaje za winnego tego, że:

- w dniu 15 czerwca 2016 roku w K. nie mając do tego odpowiednich uprawnień, świadczył usługę weterynaryjną polegającą na szczepieniu kota szczepionką przeciwko chorobom zakaźnym o nazwie B. (...) (szczepionka dla psa),

- w dniu 6 lipca 2016 roku w K. nie mając do tego odpowiednich uprawnień, świadczył usługę weterynaryjną polegającą na szczepieniu kota szczepionką przeciwko chorobom zakaźnym o nazwie B. (...) (szczepionka dla psa),

to jest dwóch wykroczeń z art. 30 ustęp 1 ustawy z dnia 18 grudnia 2003 roku o zakładach leczniczych dla zwierząt i za to na mocy powołanego przepisu w związku z art. 20 § 1 kw

i art. 21 § 1 kw przy zastosowaniu art. 9 § 2 kw wymierza mu łącznie karę ograniczenia wolności polegającą na obowiązku wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin miesięcznie;

8. na mocy art. 5 § 1 punkt 4 kpw w związku z art. 45 § 1 kw umarza postępowanie przeciwko oskarżonemu o to, że:

- w dniu 17 grudnia 2012 roku w K. nie mając do tego odpowiednich uprawnień, świadczył usługę weterynaryjną polegającą na szczepieniu psa szczepionką przeciwko wściekliznie o nazwie R.,

- w dniu 28 grudnia 2013 roku w K. nie mając do tego odpowiednich uprawnień, świadczył usługę weterynaryjną polegającą na szczepieniu psa szczepionką przeciwko wściekliznie o nazwie R.,

- w dniu 16 maja 2015 roku w K. nie mając do tego odpowiednich uprawnień, świadczył usługę weterynaryjną polegającą na szczepieniu kota szczepionką przeciwko chorobom zakaźnym o nazwie B. (...) (szczepionka dla psa),

- w dniu 26 czerwca 2015 roku w K. nie mając do tego odpowiednich uprawnień, świadczył usługę weterynaryjną polegającą na szczepieniu kota szczepionką przeciwko chorobom zakaźnym o nazwie E. (...) (szczepionka dla psa),

- w dniu 17 sierpnia 2015 roku w K. nie mając do tego odpowiednich uprawnień, świadczył usługę weterynaryjną polegającą na szczepieniu kota szczepionką przeciwko wściekliznie o nazwie R.,

- w dniu 31 października 2015 roku w K. nie mając do tego odpowiednich uprawnień, świadczył usługę weterynaryjną polegającą na szczepieniu kota szczepionką przeciwko chorobom zakaźnym o nazwie N. (...),

- w dniu 1 grudnia 2015 roku w K. nie mając do tego odpowiednich uprawnień, świadczył usługę weterynaryjną polegającą na szczepieniu kota szczepionką przeciwko chorobom zakaźnym o nazwie B. (...) (szczepionka dla psa),

- w dniu 5 grudnia 2015 roku w K. nie mając do tego odpowiednich uprawnień, świadczył usługę weterynaryjną polegającą na szczepieniu psa szczepionką przeciwko wściekliznie o nazwie R.,

to jest o osiem wykroczeń z art. 30 ustęp 1 ustawy z dnia 18 grudnia 2003 roku o zakładach leczniczych dla zwierząt, z uwagi na przedawnienie orzekania;

9. na podstawie art. 230 § 2 kpk nakazuje zwrócić:

- I. K. książeczkę zdrowia zwierzęcia znajdującą się w aktach na k. 215,

- M. P. (2) książeczkę zdrowia zwierzęcia znajdującą się w aktach na k. 216,

- J. B. książeczkę zdrowia zwierzęcia znajdującą się w aktach na k. 237, wobec stwierdzenia zbędności tych przedmiotów dla dalszego postępowania;

10. na podstawie art. 627 kpk oraz art. 2 ustęp 1 punkt 1 i 4 i ustęp 2 oraz art. 21 punkt 2a ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki w kwocie 1648 (tysiąca sześciuset czterdziestu ośmiu) złotych oraz opłatę w wysokości 330 (trzystu trzydziestu) złotych.

W osobistej apelacji podnosząc uchybienia z art. 439 § 1 pkt 8 kpk, art. 439 § 1 pkt 9 kpk oraz zarzuty naruszenia przepisów postępowania a to nieprzeprowadzenia dowodu z opinii lekarsko- psychiatrycznej, art. 7 kpk w zw. z art. 4 kpk, błędu w ustaleniach faktycznych, rażącej niewspółmierności kary oraz przeciwko rozstrzygnięciu kosztach, oskarżony wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja oskarżonego okazała się skuteczna jedynie o tyle, że w związku z przedawnieniem karalności przypisanych mu wykroczeń konieczne było uchylenie zaskarżonego wyroku w punkcie 7 i na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 kpw umorzenie postępowania karnego wobec G. K. o popełnione w dniach 15 czerwca 2016 roku i 6 lipca 2016 roku wykroczenia z art. 30 ustęp 1 ustawy z dnia 18 grudnia 2003 roku o zakładach leczniczych dla zwierząt, a kosztami postępowania w tym zakresie obciążono Skarb Państwa, z czym związana była zmiana również w punkcie 10 w zakresie ustalenia opłaty za I instancję, tak by obejmowała jedynie kare za przestępstwa, co do których wyrok należało utrzymać w mocy.

Podkreślenia przy tym wymaga, że dostrzeżona bezwzględna przyczyna odwoławcza w żadnej mierze nie obciąża Sądu orzekającego i o tyle zarzut apelacji oskarżonego jest chybiony, iż w dacie orzekania nie upłynął termin przedawnienia karalności wykroczeń przypisanych oskarżonemu w punkcie 7, a nastąpiło to w okresie postępowania międzyinstancyjnego.

W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy. Sąd I instancji przeprowadził pełne postępowanie dowodowe, a w procesie oceny dowodów nie uchybił zasadom wiedzy, logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, skrupulatnie przedstawiając w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku proces rozumowania, który doprowadził do trafnych wniosków tak co do sprawstwa i winy oskarżonego, jak i prawnej oceny zachowania oraz konsekwencji karnych popełnionych przestępstw.

Sąd nie obraził też przepisów procedury, tym bardziej w zakresie zapewnienia oskarżonemu prawa do obrony, poprzez uzyskanie pełnej, jasnej i pozbawionej wewnętrznych sprzeczności opinii dwóch biegłych lekarzy psychiatrów, którzy nie dopatrując się podstaw do kwestionowania poczytalności oskarżonego w chwili czynu, mając na względzie dane medyczne, dostrzegli celowość zapewnienia oskarżonemu pomocy obrońcy, a ten uczestniczył we wszystkich czynnościach, w których jego udział był obowiązkowy. Domagając się przeprowadzenia dowodu z kolejnej opinii biegłych obrona nie zaprezentowała żadnych okoliczności, które uzasadniałyby ten wniosek przez pryzmat przesłanek z art. 201 kpk, takimi nie mogły być uznane te dotyczące kontynuacji leczenia przez oskarżonego, skoro biegli mieli w polu widzenia dotychczasowy stan zdrowia oraz to, że oskarżony pozostaje pod stałą opieką medyczną, a nie ujawniły się także w toku rozprawy takie mankamenty zachowania oskarżonego, które z urzędu nakazywałyby powziąć wątpliwość, co do zdolności do udziału w postępowaniu. To zaś, że oskarżony korzystając ze wsparcia obrońcy zdolny jest do prowadzenia obrony, potwierdza treść osobiście sporządzonego i wniesionego środka odwoławczego. W tym

zakresie podniesiony zarzut apelacji jest wydaje się nastawiony na uniknięcie odpowiedzialności karnej, do czego służy instrumentalne wykorzystywanie sytuacji zdrowotnej skarżącego.

Zupełnie chybnym jest zarzut skierowany przeciwko opinii grafologicznej sprowadza się on bowiem do twierdzenia, że ta jest niepełna, bo biegły nie pobrał „aktualnych” próbek pisma. Po pierwsze biegły ocenił materiał porównawczy za wystarczający dla opiniowania, po drugie zaś uwzględniając rozwój pisma wraz z upływem czasu, nie mogły być bardziej przydatne „próbki” z roku 2018 czy 2019, gdy chodziło

o zapisy z lat 2010 do 2016, a biegły wykorzystał niewątpliwie bezwzględny materiał oraz zapisy w aktach sprawy z roku 2016 i 2017, a zatem bliższe czasowi popełnianych czynów. Po wtóre owe „próbki” nie byłyby materiałem bezwzględny, zdecydowanie swobodniejsze jest kreślenie nawet w warunkach napięcia podpisów związanych z czynnościami procesowymi, niż tworzenie zapisów „pod dyktando”. Wreszcie oskarżony nie zapoznał się należycie z opinią biegłego, gdy odnosi się do treści punktu 1 wniosków, albowiem omawiane w nim zapisy biegły wykluczył, co oznacza, że nie poddawał ich badaniu i nie są przedmiotem przypisanych czynów. Już tylko z tego powodu poszerzanie opinii jest niedopuszczalne, gdyż potencjalny sukces biegłego oznaczałby możliwość przypisania oskarżonemu również innych zachowań przestępczych, do czego nie może prowadzić apelacja wniesiona na korzyść oskarżonego. Pozostałe wnioski opinii są kategoryczne i w tym zakresie opinia została przez Sąd wykorzystana, a tu skarżący nie wykazał w czym upatruje niepełności, niejasności, czy wewnętrznej sprzeczności, z urzędu takowych dostrzec nie sposób.

Nietrafny jest też zarzut skierowany przeciwko ocenie zeznań J. G.. Można zauważyć, że nie tylko w oparciu o zeznania tego świadka Sąd

I instancji czynił ustalenia, co więcej nie wszystkie zarzucone, a nawet przypisane oskarżonemu czyny związane były z osobą tego świadka. Przy czym pochopnie i oczywiście błędnie skarżący odczytuje zeznania, bo świadek w toku postępowania przygotowawczego bynajmniej nie wypowiadał się o posiadaniu książeczki zdrowia psa, po raz pierwszy przed Sądem jedynie zastrzegł, że nie wie czy nie wyrzucił, a podczas ostatniego przesłuchania potwierdził, że taką posiada. To ostatnie jest akurat zrozumiałe, pomny wcześniejszego przesłuchania świadek miał możliwość sprawdzenia tej okoliczności, a wcześniejsza niepewność też nie jest niezrozumiała, gdy weźmie się pod uwagę upływ czasu od zdarzeń objętych zarzutami. To zaś w jaki sposób zaświadczenia zostały przedstawione organom ścigania nie ma znaczenia, zwłaszcza, że nie chodziło o czynności organów procesowych, a sami świadkowie nie sprzeciwiali się takiemu postąpieniu z nieaktualnymi już przecież dokumentami, gdy chodzi o potrzebę wylegitymowania się stosownym zaświadczeniem w bieżącym roku.

Nie zasługuje na uwzględnienie zarzut rażącej niewspółmierności kary, nie został on w żaden sposób uzasadniony, a zgodzić się w pełni należy z oceną Sądu orzekającego. Społeczna szkodliwość zachowań oskarżonego przekracza w istotnym stopniu próg znikomości, na co wpływa rodzaj podrobionych dokumentów i okoliczność która potwierdzały, dodatkowo przygotowanie, swego rodzaju uporczywość w naruszaniu porządku prawnego oraz pomimo posiadanych przez oskarżonego możliwości zarobkowych i pożądanego w obecnych czasach zawodu działanie pozaprawne nastawione na osiągnięcie korzyści finansowych. Zgodzić się przy tym należało, że orzeczenie kary grzywny nie odzwierciedlałoby karygodności zachowań oskarżonego, z kolei kara pozbawienia wolności jawiła się na zbyt surową. Dlatego jedynie kara ograniczenia wolności oceniona być musi jako ta, która spełni swe zadania w zakresie indywidualnego oddziaływania oraz prewencji ogólnej, pozwoli oskarżonemu zrozumieć karygodność jego zachowania podejmowanego przecież na przestrzeni wielu lat, wzmocni też społeczne poczucie konieczności ponoszenia odpowiedzialności za działania sprzeczne z prawem. Wymiar kar jednostkowych, jak i kary łącznej również prawidłowo oddaje okoliczności podmiotowo- przedmiotowe popełnionych czynów.

Sąd odwoławczy nie zgodził się również z zarzutem skierowanym przeciwko rozstrzygnięciu o kosztach. Jak wspomniano oskarżony z zawodu jest technikiem weterynarii, prowadzi działalność gospodarczą, jak deklaruje osiąga dochód 2000 zł miesięcznie, nie ma innych dochodów, majątku, ani oszczędności. Jest żonaty, ma dwoje dzieci w wieku 16 i 14 lat, na utrzymaniu ma dzieci. Uwzględniając zatem realne możliwości zarobkowe oskarżonego nie sposób uznać, aby uiszczenie kosztów procesu wywołanych popełnionymi przestępstwami było dla oskarżonego zbyt

uciażliwe, nie przemawiają też za tym względy słuszności. Pomimo częściowego umorzenia postępowania, uznając, że żaden z wydatków nie był związany wyłącznie z wykroczeniami, Sąd odwoławczy również nie znalazł podstaw do ingerowania w rozstrzygnięcie Sądu I instancji o kosztach.

Mając powyższe na uwadze orzeczono, jak na wstępie, o kosztach postępowania odwoławczego orzekając w zakresie podstawowego wydatku i opłaty na podstawie przepisów ogólnych, zgodnie z którymi ponosi je oskarżony, jedynie w zakresie wydatku poniesionego na ustanowienie obrońcy z urzędu Sąd Okręgowy zwolnił oskarżonego od jego ponoszenia, albowiem potrzeba wyznaczenia tego obrońcy wynikała z przepisów ustawy odnoszących się do treści opinii sądowo- psychiatrycznej.